

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Czövek János ügyvéd által képviselt felperesnek a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal /1117 Budapest, Budafoki út 60./ alperes ellen tartózkodási kártya tárgyában hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. január 20. napján kelt 20.K.33.319/2008/6. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 20.K.33.319/2008/6. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20.000 /húszezer/ forint elsőfokú és 20.000 /húszezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 16.500 /tizenhatezer-öttszáz/ forint kereseti és 36.000 /harminchatezer/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2007. június 21-én érkezett a Magyar Köztársaság területére látogatás céljából, egyszeri beutazásra, 10 napi tartózkodásra jogosító vízummal, és 2007. június 30-án az ország területéről kiutazott.

Ezt követően a felperes 2007. november 8. napján utazott be üzleti célból a Magyar Köztársaság területére, tekintettel arra, hogy kérelmére 2007. november 6. és 2008. november 5. között érvényes, C típusú többszöri beutazásra, 90 napos tartózkodásra jogosító vízumot kapott.

2008. február 4-én tartózkodási kártya iránti kérelmet nyújtott be a felperes az elsőfokú hatóságnál.

Ezen kérelmét az elsőfokú hatóság a 2008. április 26. napján kelt 106-1-10901/1/2008. TK számú határozatával elutasította, a felperes tartózkodását családtagként nem engedélyezte.

A felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a 2008. június 16. napján kelt 106-TK-7363/2/2008. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát és hatályon kívül helyezését kérte.

Kifejtette, hogy érthetetlen számára, hogy az élettársi kapcsolatot elfogadva - annak meglétét nem megkérdőjelezve - az alperes miért nem engedélyezi a családtagként történő magyarországi tartózkodását, hiszen az összes feltételt igazolta, amely ehhez szükséges.

Megítélése szerint a törvény nem engedi, hogy a hatóság - mérlegelési jogkörét jelentősen túllépve - önkényesen módon hozzon határozatot, és olyan kitételeket kreáljon elutasítási indokként, mint hogy a felperes aktív életkorú, és más jogcímen is előterjeszthetne kérelmet; valamint azt, hogy nem túl hosszan tart az élettársi kapcsolat a felperes és S. K. K. között. Tanúbizonyítást jelentett be az élettársi kapcsolat meglétének igazolására.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak értékelte, és az alperes 106-TK-7363/2/2008. számú, 2008. június 16. napján kelt másodfokú határozatát - az elsőfokú határozatra is kiterjedően - hatályon kívül helyezte, az alperest új eljárásra kötelezte.

Ítéletének indokolásában a Ket. 109. § /1/ bekezdésére, 111. § /1/ bekezdésére, a Pp. 339/B. §-ára, a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény /a továbbiakban: Szmtv./ 22. § /1/ bekezdésére, 1. § /1/ bekezdés da/ pontjára, 2. § bh/ pontjára, 8. § /1/ bekezdés a/ pontjára és /2/ bekezdésére, valamint az Szmtv. végrehajtásáról szóló 113/2007. /V. 24./ Kormányrendelet /a továbbiakban: Kormányrendelet/ 37. § /2/ bekezdésére, 1. § d/ pontjára, 27. § /2/ bekezdésére, a Ket. 50. §-ára, 72. § /1/ bekezdés e/ pontjára hivatkozott.

Kifejtette, hogy a tárgyaláson tisztázott tényállás - tanúmeghallgatások - alapján megállapította, hogy a felperes és élettársa 2007 novemberétől éltek együtt élettársként; a felperes élettársa nem vitatottan csak később jelentkezett be, azonban - a bíróság álláspontja szerint - ez az együttélés tényét nem másítja meg.

A Kormányrendelet 27. § /2/ bekezdése alapján ugyanis a személyi adat- és lakcím-nyilvántartásból abban az esetben kell a nyilvántartott adatokat figyelembe venni, ha az Szmtv. 8. § /1/ bekezdés a/ pontja szerint „vagy legalább egy éve egy háztartásban

él" kitételt kell vizsgálni; jelen esetben azonban a felperes vonatkozásában azt kellett az alperesnek értékelnie és mérlegelnie, hogy a felperest magyar állampolgár eltartja-e, vagy sem. A tárgyalás során és az iratokból is egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes S. K. K. élettársa, aki vállalta eltartását.

Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az ide vonatkozó jogszabályi előírások nem vitatottan az alperes mérlegelési jogkörébe adják a kérelem elbírálását, de csak jogszabályban rögzített mérlegelési körben.

A jogszabály által megkövetelt feltételeket pedig a felperes teljesítette, így - az elsőfokú bíróság álláspontja szerint - kiterjesztő az az alperesi jogértelmezés, amely szerint ezen kívül más feltételeket, körülményeket is vizsgálhat, pl. aktív életkort, keresőtevékenységre hivatkozást, másik kérelem benyújtásának lehetőségét.

Hivatkozott az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának tanácselnöki értekezletén hozott 1/2007. számú vélemény 4. pontjában foglaltakra is, és e körben kifejtette, hogy a felperes keresetében olyan új élettársi kapcsolat-meghosszabbító okra hivatkozott, ami a döntés meghozatalakor objektíve létezett, azonban a hatóság előtt nem volt ismert; ezért a Pp. 236/A. § /2/ bekezdésére tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetében hivatkozott új okot is bevonta vizsgálódása körébe. Rámutatott, hogy az alperesnek az új eljárásban a bíróság által kiegészített tényállás alapján kell új határozatot hoznia, arra is figyelemmel, hogy csak a jogszabályban megfogalmazott feltételek meglétét mérlegelheti.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását, avagy az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. 236/A. § /2/ bekezdését és a Pp. 339. § /1/ bekezdését.

Hangsúlyozta, hogy a hatóság a tényállás-tisztázási kötelezettségének a Ket. 50. §-ának megfelelően eleget tett.

A döntés meghozatalakor ismeretes volt előtte az élettársi kapcsolatnak a Fővárosi Bíróság előtt a felperes által felhozott időtartama, melyet a Fővárosi Bíróság új tényként értékelte.

Az elsőfokú határozat 2. oldalán kifejezetten hivatkozott S. K. K. nyilatkozatára, amely szerint 2007 novembere óta élnek élettársi kapcsolatban a felperessel.

Az élettársi kapcsolatot, illetve annak időtartamát a másodfokú alperesi határozat sem vitatta, és - mérlegelési jogkörben eljárva - a feltárt tényeket, körülményeket értékelve a jogszabályoknak megfelelően hozta meg döntését.

Álláspontja szerint, amennyiben a Fővárosi Bíróság ítéletéből következően a kérelmező közreműködési készségétől függ a közigazgatási határozat jogszerűsége, akkor ebből az értelmezésből az következik, hogy nem az anyagi és eljárási jogszabályok határozzák meg a döntés jogszerűségét.

Az alperes kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, abból azonban - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - téves jogkövetkeztetést vont le.

Az Szmtv. 8. § /1/ bekezdése a hatóság döntésétől teszi függővé a külföldi családtagként történő tartózkodásának engedélyezését, így a hatóság mérlegelési jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy a kérelmező valamennyi körülményét figyelembe véve indokolt-e a családtagi jogállásúvá minősítés.

A Pp. 339/B. §-a értelmében a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

Az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen idézett Szmtv- és Kormányrendelet-beli előírásokból következően az Szmtv. 22. § /1/ bekezdése szerinti tartózkodási kártya kiadása az alperesi hatóság hatáskörébe tartozik, mely hatáskörben mérlegelési jogkörben jár el; a kártya kiadására lehetőséget biztosít a jogszabály, azonban kötelezettséget nem ír elő. Nem határoz meg olyan feltételrendszert, amelynek teljesítése esetén ezen kártya kiadása kötelező lenne az azt kérelmező külföldi állampolgár részére.

Ebből következően az alperesi hatóság nincs korlátozva abban, hogy a jogszabályban nem taxatív felsorolt feltételek fennálltát hogyan, milyen körűen mérlegelje, és elzárva sincs attól, hogy mérlegelési tevékenységét a kérelem elbírálásához szükséges egyéb, szorosan összefüggő szempontok bevonásával és értékelésével kiegészítse.

Nem követett el tehát jogszabálysértést akkor az alperesi hatóság, amikor a tartózkodási kártya kiadása iránti kérelem elbírálásakor a felperes körülményeit összességében vizsgálta, értékelte és mérlegelte.

A mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata során a Pp. 339/B. §-ának fent idézett előírása az irányadó.

A Legfelsőbb Bíróság megállapítása szerint az elsőfokú bíróság nem tárt el olyan új tényt vagy körülményt, amely a közigazgatási eljárásban ne lett volna ismert, amelyet az alperesi hatóságok - döntésük meghozatala során - nem vettek volna figyelembe.

A felülvizsgált alperesi határozat megfelelt a Pp. 339/B. § szerinti kritériumoknak, tehát nem volt jogszabálysértőnek tekinthető.

A Pp. 339. § /1/ bekezdése szerint kizárólag a jogszabálysértő közigazgatási határozat érintésére van a bíróságnak törvényes lehetősége.

Tekintettel arra, hogy az alperesi döntés a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási döntések jogszabályi kritériumainak mindenben megfelelt, annak hatályon kívül helyezésére az elsőfokú bíróságnak jogszabályi lehetősége nem volt.

Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által „új élettársi kapcsolat-meghosszabbítási okként” értékelt körülmény, azaz a tanúvallomások szerinti 2007. novemberi kezdő időpont figyelembevételével a hatósági nyilvántartással - lakcímbeljelentéssel - igazolt 2008. januári időponthoz képest nem minősül ilyen oknak.

Iratellenesen állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy ezen „ok” a döntés meghozatalakor objektíve létezett, azonban a hatóság előtt nem volt ismert.

A hatóság előtt ismert volt a felek hivatkozása az együttélés 2007. novemberi kezdő időpontjára, azt az első- és a másodfokú határozat indokolása rögzítette is.

Pusztán azon okból, hogy a hatóság a hatósági lakcím-nyilvántartás adatait vette figyelembe az élettársi kapcsolat kezdő időpontjaként, nem tette az alperesi határozatot jogszabálysértővé, és különösen nem indokolja az eljárás megismétlését.

Mint ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a perbeli ügyben nem a Kormányrendelet 27. § /2/ bekezdése szerinti, egy éves időtartam meglétét kellett vizsgálni, így - ennek hiányában - az elsőfokú döntés 2008. április 26-i meghozatalának időpontjához képest annak nem volt kiemelt jelentősége, hogy az élettársi kapcsolat 2008 januárjában, avagy 1-2 hónappal korábban, már 2007 novemberében létrejött; ezen okra hivatkozással a felülvizsgált határozat hatályon kívül helyezésének jogszabályi alapja, oka és indoka nem volt.

Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy az elsőfokú bíróság nem tudott megjelölni olyan bizonyítást igénylő tényt vagy körülményt,

amely az eljárás megismétlését indokolná és az alperesi határozatok által figyelembe nem vett bizonyítékot sem jelölt meg. Az élettársi kapcsolat kezdetének a felülvizsgált közigazgatási eljárásban az elsőfokú bíróság által annak tulajdonított, kiemelt jelentősége nem volt.

A lakcím-nyilvántartás adataival szemben a tanúbizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság által elfogadott 2007. novemberi kezdő időpont a hatóság mérlegelési tevékenységét, és így a keresettel támadott határozatokat sem tette jogszabálysértővé.

Megjegyzzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy az elsőfokú bíróság - esetlegesen elírás miatt - tévesen kötelezte az alperest új eljárásra, amikor határozatát az első fokú határozatra is kiterjedően helyezte hatályon kívül; ilyen esetben új eljárási kötelezettség az elsőfokú hatóságnál merülhet fel.

Megjegyzzi azt is a Legfelsőbb Bíróság, hogy időközben az alperesi hatóság továbbította a felülvizsgálati eljárás során a Legfelsőbb Bírósághoz a felperes által benyújtott újabb kérelmet, amely szerint a megismételt eljárásban már az Szmtv. 8. § /1/ bekezdés a/ pontjának első fordulata alapján kéri a tartózkodás engedélyezését, tekintettel arra, hogy a felperes és élettársa már több mint egy éve egy háztartásban élnek.

Ezen körülményre tekintettel az alperesi hatóságnak új eljárást kell indítania, de ennek oka nem az, hogy a jelen perben felülvizsgált határozat jogszabálysértő lett volna.

Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat megsértette, az alperes felülvizsgált határozata azonban megfelelt az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, ezért a Pp. 275. § /4/ bekezdése alapján - a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett - a felperes alaptalan keresetét a Pp. 339. § /1/ bekezdése értelmében elutasította.

Az elsőfokú és a felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére a Legfelsőbb Bíróság a felperest a Pp. 78. § /1/ bekezdése szerint kötelezte.

A tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986. /VI. 26./ IM rendelet 13. § /2/ bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2009. november 4.

Dr. Buzinkay Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Fekete Ildikó sk. előadó bíró, Dr. Patyi András sk. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő